

De Tuinen van Perentern

- Vreselijk, zei Lynn.

- Valt het je tegen? Jij wilde hier naar toe.

- Ja, maar toch. Vreselijk.

De twee vriendinnen liepen langs aangeharkte tuinen.

- De Tuinen van Perentern.

Renee knikte.

- Het doet me inderdaad aan het park van een crematorium denken.

Lynn bleef staan.

- Weet je, ik dacht, we gaan een eindje wandelen. Mooi landschap, bloemen, beekje.

- Maar? zei Renee.

- Maar dit is zo saai.

Ze draaide zich om en keek naar de overkant van een breed water.

- Daar, daar zie je landschap.

- We hebben wel water, zei Renee.

- Dit is trouwens geen beekje. Het lijkt wel een kanaal. 't Is nog bruin water ook.

Lynn liep hoofdschuddend verder en zei:

- Het is onze volksaard. Alles is recht, in vlakken verdeeld.

- Ja, wat moeten ze anders? Dit zijn voorbeelden.

- Ik weet het. Je moet het in je stadstuintje kunnen persen.

- Precies, zei Renee. Die tuinen zijn rechthoekig.

- En weet je waarom? zei Lynn, terwijl ze belerend een vinger hief.

- Vertel eens.

- Omdat we geen oppervlakte kunnen uitrekenen van een onregelmatige vorm.

- Die is nieuw voor me.

- Alleen bij een regelmatig vlak kunnen we de oppervlakte vaststellen, dat weet je.

- Nou, met hogere wiskunde... zei Renee.

- Die de doorsnee burger niet beheerst. Daarom is alles recht. Een huis met een onregelmatig vormgegeven tuin, bewijs maar eens wat van jou is.

- En wat van de buurman.

- Gewoon een beetje fantasievol, geen rechte stukken.

- Zullen we gaan? stelde Renee voor, terwijl ze haar pas inhield.

Lynn draaide meteen om.

- Goed idee. Ik vind er geen bal aan.

Op het parkeerterrein zochten ze naar de auto van Renee.

- Waarom, zei Lynn verbaasd, hebben ze hier nou geen indeling gemaakt?

- Te duur, denk ik. Dit is gewoon een platgereden grasveld.

- Nergens een nummer te bekennen. Stond hij niet vooraan, bij de ingang?

- Misschien, ik weet het niet meer. Maar we vinden hem wel.

- Nooit meer naar Perentern.

Renee glimlachte.

- Het viel je zwaar tegen, niet?

- Dat ook. Maar dat ze hier niet eens een fatsoenlijk parkeerterrein hebben, daar erger ik me nog het meeste aan.

- Terwijl, zei Renee, de tuinen zo netjes aangeharkt zijn. En zo mooi ingedeeld, in rechthoeken.

Lynn wilde reageren, ze hief reeds een vinger, maar ze besloot te zwijgen.

- Ja? drong Renee kalmjes aan.

- Jouw tuin, sneerde Lynn, is een puinhoop!

Renee schudde nee.

- Ik verkies, zei ze droog, de term fantasievol.